

MIDA MALENA

PAȘI PRIN INDONEZIA

~ Pe mâini de străini ~

MIDAWAY
COCORĂȘTII COLȚ, 2026
ROMÂNIA

PAȘI PRIN INDONEZIA – Pe mâini de străini

Copyright © 2026

Editura MIDAWAY

Această carte este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat. Orice altă utilizare, inclusiv împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, inclusiv prin internet sau altele decât cele pe care a fost încărcată, se pedepsește penal și/ sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Această carte este un jurnal personal de călătorie. Evenimentele, locurile și persoanele menționate sunt descrise prin prisma experiențelor și amintirilor autorului. Deși textul reflectă emoții autentice, unele detalii au fost condensate, adaptate sau ficționalizate pentru a crea o narațiune coerentă. Orice interpretare sau concluzie aparține exclusiv autorului, care nu are nicio intenție de a defăima sau jigni persoanele sau locurile la care se face referire în această lucrare.

Stilizare, tehnoredactare, corectură: Ciunca Adina

Design Copertă: Ciunca Alexandra

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Mida Malena

Pași prin Indonezia : pe mâini de străini / Mida Malena. – Cocorăștii Colț :

Midaway, 2026

ISBN 978-630-95287-1-1

821.135.1

91

Tel.: +40 0740.010.119

e-mail: contact@midaway.ro

Copyright © 2026 Mida Malena

**Acesta este un fragment exemplu din cartea
„Pași prin Indonezia – Pe mâini de străini” de Mida Malena**

**Pentru versiunea completă,
vizitați <https://midaway.ro> sau Amazon KDP**

**„Poate că, dincolo de toți pașii, toți oamenii și toate orașele,
căutăm același lucru: o clipă în care să ne regăsim pe noi. Nu
prin hărți. Ci prin urme.”**

Mida Malena

Print edition

Colecția Jurnalul Ydei (4) / Copyright © 2026 Mida Malena

O Femeie. Un Drum. Un Cer Nou.

Nu știu dacă Bali m-a schimbat.
Dar știu că mi-a amintit cine sunt.

Poate că drumul nu are o hartă.
Dar am învățat să ascult vântul.
Să citesc stelele.
Să nu-mi mai fie frică de necunoscut.

Aici s-a încheiat o poveste.
Și s-a născut o femeie nouă.
Nu mai merg pe urmele altora.
Mă las condusă de propriul pas.

Nu mai cer răspunsuri.
Le scriu.

Mida Malena

Bali: o insulă, o oglindă, o ardere lentă

Bali, pentru mine, n-a fost doar o destinație. A fost o oglindă care m-a privit până în străfunduri. O imersiune lentă, adâncă, ca o flacără tăcută în care am intrat cu entuziasm și din care am ieșit cu pielea schimbată, ca după o arsură blândă, care te ustură mai întâi, apoi te vindecă.

Totul a început cu un vis simplu: să trăiesc mai viu, mai prezent. Dar insula nu m-a lăsat să rămân la suprafață. M-a chemat în adâncurile mele, fără avertisment.

Am dansat. Am râs. Am tăcut. Am fugit. Și m-am întors.

Irina a fost începutul. O prezență caldă și discretă, cu voce blândă și ochi care păreau că știu mai mult decât spun. Ea a fost prima mea ancoră în Bali, cea care m-a întâmpinat cu deschidere și simplitate, oferindu-mi spațiu și răbdare. Prin ea am înțeles altceva despre generozitate: nu e în gesturi mari, ci în modul în care cineva te face să simți că aparții – măcar puțin – unui loc. *Irina* n-a cerut nimic. Doar a fost – acolo, când aveam cea mai mare nevoie. Ca un far mic, dar esențial, la începutul unei călătorii.

Esther, prietena mea din Olanda, dar mai mult decât o prietenă de călătorie, a fost o prezență intensă, o oglindă imperfectă – sinceră, uneori dureroasă. Împreună am împărțit drumuri, cascade, râsete, cine și planuri, până când apropierea a devenit prea mult. Poate că așa trebuia – nu tot ce începe frumos e menit să dureze. Uneori, lecția e chiar în

felul în care oamenii pleacă. Așa am înțeles: orice apropiere are un termen.

Fury, ungueroaica cu ochi albaștri – explozivă, vie, imprevizibilă – mi-a adus bucuria fără filtru. Cu ea am învățat să fiu mai ușoară, mai prezentă. Să mă joc. Dar și să las să treacă. Ea m-a învățat că oamenii apar în viața ta cu un scop – chiar dacă doar pentru câteva cadre fugare dintr-un film în care apari fără să știi când începe.

Youn, frumosul marocan misterios... el a fost povestea neterminată care m-a ars cel mai subtil. Mi-a trimis versuri și promisiuni de conexiune profundă. A apărut dintr-un alt colț îndepărtat de lume ca să mă învețe despre iluzia apropierii digitale și despre felul în care dorințele ne pot păcăli inima. Am proiectat în el visuri, iar tăcerea lui m-a forțat să aleg: rămân în fantezie sau revin la mine? Cu el am învățat să mă aleg.

Marty, fără să bănuiască, a fost focul interzis. Acel „nu ar trebui, dar totuși...” – gândul în sine a fost suficient să zguduie tot ce credeam că știu despre loialitate și dorință. Nu el a fost lecția. Lecția am fost eu.

Gusti, Luke, Ketut, Gede, oamenii întâlnești în sate – simpli, profunzi, tăcuți. Cu ei am învățat să ascult altfel, să privesc altfel, să las lucrurile să vină în ritmul lor.

Am făcut rafting tremurând. Am urcat pe ATV cu nodul în gât. M-am aruncat în ape adânci, deși teama mă paraliza. Divingul n-a fost doar o coborâre în apă. A fost o coborâre în mine. Acolo unde frica era mai veche decât orice logică. Și tot acolo am învățat că pot să respir și sub apă – dacă vreau cu adevărat.

Bali a fost despre contraste – frumusețe și dezamăgire, extaz și confuzie, întâlniri și rupturi. A fost despre tot ce nu poți controla și tot ce trebuie să accepți.

Am învățat să nu mai trag de oameni. Să nu forțez ritmuri. Să nu mai cer explicații acolo unde tăcerea e deja un răspuns. Să accept că nu toți vor merge cu mine până la capăt – și că e în regulă așa.

Și poate cel mai greu: am învățat să continui, chiar și cu inima grea. Cu senzația că viața, în esență, e făcută din gânduri, curaj și abandon.

Bali mi-a arătat cum e să te pierzi... ca să te regăsești nu mai strălucitoare, nu mai perfectă, ci doar mai adevărată.

Dar Bali nu s-a încheiat aici. Nu încă.

Mai avea să-mi ofere câteva zile în care experiențele și contrastele aveau să-mi însoțească fiecare pas. Lecții menite să mă călească, să mă pregătească pentru ceva ce va urma. Zile în care valurile se vor sparge iar și iar în mine. Necunoscutul mă aștepta, cu brațele deschise.

Dar asta avea să vină... când nici nu bănuiam.

Azi eram alta – cu o înțelepciune tăcută și o privire schimbată asupra lumii.

Iar dimineața m-a prins acolo, cuibărită între niște așternuturi moi, albe, neștiind că Bali mă alinta, în forma ei cea mai firească, umană.

Poate că în fața darurilor adevărate, singura recunoștință reală e felul în care alegem să le purtăm mai departe.

1

Gap

19 august 2023, sâmbătă

M-am trezit târziu. Cu ochii uscați, umflați, de parcă aș fi luptat toată noaptea – doar că nu-mi amintesc nimic. Noaptea trecută s-a agățat de mine ca un ecou surd, vibrând în oase. Corpul meu pare prins într-o realitate, mintea mea – în alta. Nici măcar nu mă simt ca și cum aș fi aici.

Privesc telefonul. Esther nu a dat niciun semn. Nu că aș fi așteptat, dar undeva, într-un colț uitat al ființei mele, simt că povestea noastră nu s-a terminat. E o tăcere ciudată între noi, de parcă un fir nevăzut încă ne leagă. De ce simt asta? Habar n-am.

Apoi...

Mi-am amintit conversația cu Mone. Senzația aia că plutesc între două lumi – între ce-a fost și ce urmează. De întrebările care mi-au sfâșiat liniștea și m-au ținut trează până în zori.

„Călătoria ta nu a fost niciodată despre ceilalți. Ci despre cum te regăsești pe tine în fiecare experiență...” Ceva din fraza asta încă mă bântuie.

Încerc să mă ridic, dar fiecare mușchi din corpul meu protestează. Mă simt grea, obosită, de parcă m-ar fi trecut cineva printr-o presă invizibilă în timpul somnului.

Am nevoie de duș rece, de cafea tare, de aer proaspăt.

Dar mai întâi, mă uit în oglindă: nu mă recunosc. Cineva mi-a șters conturul, lăsând în loc doar o schiță neclară. M-am trezit într-un vid, ca și cum viața mea ar fi fost pusă pe pauză,

lăsând doar un fundal alb, gol. Capturată între liniștea unei dimineți fără planuri și neliniștea drumului nescris.

Ultima oară când am văzut ceasul, era trecut de 5:00 dimineața. Mă hotărâsem să merg azi la cascadă. Acum? Nu știu nimic.

Și, peste toate astea, mai e și vestea despre cartea mea.

Primisem mesajul de la agenție – prima mea carte e gata. Formatul final. E doar o chestiune de timp până când o să apară. Ar trebui să simt entuziasm, să sar din pat cu inima bătând mai tare. Dar în loc de asta, simt doar... nimic.

Să fie de la orele târzii la care am adormit? Despărțirea de Esther? Sau faptul că, pentru prima dată, chiar simt că sunt singură?

Închid ochii și trag aer adânc în piept. O să ies. O să beau o cafea. O să-mi pun gândurile în ordine.

În mica terasă, mă lovesc de privirea lui Dede. Stă sprijinit de tejghea și mă fixează cu un zâmbet ușor amuzat.

„– Arăți de parcă te-a bătut cineva toată noaptea.”

Râd slab, fără chef.

„– Așa mă și simt.”

Dede dă din cap, dispare în bucătărie și revine cu o ceașcă de cafea fierbinte. O așază în fața mea, apoi se așază și el. Îmi simt mușchii relaxându-se ușor în prezența lui. E genul de om care nu pune întrebări când nu e nevoie. Doar vede.

În timp ce-mi beau cafeaua, povestim despre nimicuri. Despre mâncare, despre vreme, despre cum arată diminețile în Bali. Se sprijină neglijent de marginea mesei și îmi aruncă o întrebare care mă ia pe nepregătite:

„– Știi să conduci un scuter?”

Îl privesc lung, cu lingurița suspendată în aer. Hmmm.

„– Nu, nu știu.”

Întrebarea mă lovește pe nepregătite. O parte din mine vrea să râdă, dar alta simte că în spatele ei se ascunde ceva mai mult.

În mintea mea, planul de azi era să mă gândesc la cascadă. Poate nu azi, poate mâine. Dar acum, în fața acestei întrebări,

îmi dau seama că există o întrebare mai mare la care trebuie să răspund: sunt pregătită să mă avânt în necunoscut, fără un ghid, fără o plasă de siguranță? Ceva îmi spune că urmează să aflu.

„– De ce mă întrebi?”

„– Vrei la cascadă? Ai un plan sau doar visezi cu ochii deschiși?”

„– Vreau. Dar... nu știu cum.”

Dede își aprinde o țigară și mă privește peste marginea ceștii de cafea.

„– Îți trebuie un scuter.”

Îl privesc lung. Până acum, cascadă însemna un loc pe hartă, o destinație vagă. Dar acum are formă, un mijloc de transport, un drum. Iar drumul ăsta mă sperie mai mult decât vreau să recunosc.

Nu știu ce să răspund. Nu mi-a trecut prin cap că aș putea merge singură. Când am întrebat cum ajung acolo, mă gândeam la un driver, ceva. Dar singură? Pe un scuter, cu drumul deschis în față? Hmmm...

„– Yda, dacă ai avea scuterul tău, ai putea merge unde vrei. Nu ai mai depinde de nimeni. Plaje, munți, cascade... toate ale tale.”

E ciudat, dar simt că are dreptate. Pare că ăsta ar fi următorul pas logic.

Dede își scutură țigara și își sprijină cotul pe masă. Mă privește fix, de parcă ar vrea să mă hipnotizeze.

„– Știi, dacă vrei să vezi ceva mai tare decât toate astea, ar trebui să mergem împreună în Java, la trekking. Ijen este spectaculos în zori. Ce spui?”

Java, trekking, munte... cuvintele plutesc în aer, dar nu se așază nicăieri în mintea mea. Parcă vin din altă lume. Eu încă sunt aici, încercând să-mi imaginez cum ar fi să merg singură spre cascadă.

„– Poate,” spun vag, jucându-mă cu toarta ceștii. Nu mă gândesc la Java. Încă sunt blocată la ideea că, în loc să întreb cum ajung acolo, ar trebui să mă întreb dacă pot.

Wullan îl strigă pe Dede și rămân singură la masă. În mintea mea, gândul scuterului deja a prins rădăcini. Poate chiar ar trebui să învăț să merg cu scuterul.

Revin în camera mea și o vreme nu-mi găsesc locul. Aerul cald mă apasă și deschid larg ușa către terasă. Mă întind pe pat și încerc să-mi limpezesc gândurile. Ar fi mai simplu cu un driver. Prea simplu...

Îmi amintesc de mail-ul de la agenție. Sunt totuși fericită să știu că, într-un final, cartea mea e gata, mai ales după atâtea luni de amânare. Revăd parcursul ei... toată munca, așteptarea. Apoi, fără avertisment, mintea mea îl invocă pe Essra. Clar, perfect, cu acel zâmbet incredibil. Ahhh... Alung gândul rapid.

Îmi deschid telefonul, inițial fără un scop clar. Scroll pe Instagram. Nimic interesant. Deschid WhatsApp. Încă nimic. Dar cumva, degetele îmi alunecă spre Instagram din nou și văd punctul verde. Essra e online. Inima mi se strânge pentru o fracțiune de secundă, dar nu vreau să recunosc senzația.

De ce simt că trebuie să-i scriu? Să-i dau vestea? Oare... chiar trebuie să știe? Adică, el chiar e acolo, în cartea mea.

Bine, știe de asta, că i-am zis. Însă acum e oficial. În curând cartea va fi lansată și el chiar este un personaj de poveste. Merită să știe? Gândul nu-mi dă pace... Dacă n-ar fi fost online, poate că aș fi lăsat-o baltă. Dar este. Impulsul e prea puternic și... decid că trebuie să afle.

În sufletul meu știu că asta nu-i tot. Nu e doar despre carte. Acolo, undeva, sunt întrebări nerostite și răspunsuri care nu se văd... După toată faza cu Youn, nu vreau să mă arunc cu capul înainte în nimic. Doar vreau să-l informez. Atât. Nimic mai mult. Scriu repede, înainte să mă răzgândesc:

„– Hei, Essra. Ce faci?”

Aproape instant, răspunsul apare:

„– Hei, Yda. Sunt bine. Tu?”

Prea simplu. Prea neutru.

„– Voiam doar să-ți spun ceva. Cartea în care apare și povestea din El Nido... se publică în România. E la tipar, aștept data oficială.”

Pauză. Trec câteva secunde.

„– Serios? Wow. Deci acum sunt personaj de roman și oamenii vor citi despre mine?”

„– Ei, nu doar despre tine. Dar ești și tu acolo, printre pagini. Aș spune că ești un personaj important.” Zâmbesc în timp ce dau send. Habar nu am ce aștept, dar ceva mocnește în mine, ca un tăciune aprins. Poate doar iluzia că, undeva acolo, există ceva...

„– Da, mi-ai zis. Oricum, textul ăla zici că nu e despre mine... ai scris prea frumos.”

„– Serios?”

„– Da. Povestea ta e prea mișto. Chiar dacă nu mă regăsesc cu adevărat, mă simt onorat să fac parte din povestea ta. Să apar într-o carte... Felicitări!”

Nu-i mai răspund imediat. Habar nu am ce să-i răspund. Închid ochii și inspir adânc. Poate că nici nu contează dacă încă simt ceva sau nu. Pentru că, oricum, Essra va rămâne același – un puzzle fără soluție.

„– Mulțumesc. Oricum, voiam doar să-ți spun de carte...”

Privesc punctele acelea care dansează pe ecran, semn că scrie ceva, apoi se opresc. Pauză. Apoi, din nou, punctele apar. Ca și cum își măsoară cuvintele. Își scrie memoriile? Mă amuză felul cum aștept, de parcă altceva mai bun nu am de făcut. Într-un final, vine și mesajul mult așteptat.

„– Și Bali? Îți dă ce cauți?”

„– Hah. Ce crezi tu că îmi lipsește?”

„– Nu știu. Dar pari genul care își găsește singură răspunsurile.”

„– Adică vrei să știi dacă am aventuri?”

Aștept. Tensiunea crește. E acolo, departe, însă îl simt ca și cum ar fi aici, cu mine. Închid ochii și îmi amintesc de ziua aceea pe plaja din El Nido. De ce tot îmi revine în cap? Parcă e o fantomă care nu vrea să mă lase în pace. Oricum, nu se grăbește să răspundă. Îmi imaginez că râde.

„– Nu neapărat. Dar mă întreb cum e pentru tine... să fii atât de mult timp pe drum, fără un partener stabil.”

Aș putea să-i spun că întrebarea lui e ușor manipulativă. Că încercă să sape, dar fără să se expună. Dar decid să-l țin în zona gri, exact așa cum mă ține și el.

„– Cum e? E interesant. Fiecare om pe care îl întâlnesc e un capitol nou.”

Aproape că izbucnesc în râs. Îmi imaginez uimirea din ochii lui... Aștept reacția. Oare se enervează? Se distrează?

„– Hmmm... Deci ai mai multe capitole?”

„*Gata, te-am prins...*” Totuși, am o curiozitate: mă provoacă sau doar e curios?

„– Un scriitor bun are mereu mai multe capitole.”

„– Și pe câte pagini s-a întins ultimul capitol?”

Tipic. O frază care nu spune nimic, dar sugerează tot.

„– Ai citit vreodată o carte fără să sari peste pagini? E mai interesant așa.”

Punctele de scriere apar din nou, dar durează. Și când vine răspunsul... mă lasă fără replică.

„– Cele mai interesante pagini nu trebuie citite. Trebuie trăite.”

Fraza asta mi-a lăsat un gust ciudat. Ca un vin dulce care pare bun la început, dar apoi îți umple gura prea mult.

O parte din mine vrea să râdă. Alta vrea să arunce telefonul pe pat.

E un joc? O confesiune voalată? Sau doar o replică frumoasă fără intenție reală?

Nu știu. Dar ceva în mine a tresărit. Ca un ecou care a lovit exact acolo unde nu voiam.

În cap mi se învârt mii de întrebări, dar niciun răspuns. Essra a aruncat o cheie într-un ocean. Acum mă uit la valuri, întrebându-mă ce ușă am pierdut.

Apoi, fără să mai stau pe gânduri, închid conversația cu un mesaj simplu.

„– Unele pagini trebuie trăite, da. Dar nu toate poveștile au nevoie de un final.” Trimis.

Nu știu dacă mai vrea un capitol sau dacă doar se joacă, așa cum o face mereu. Mă lasă de fiecare dată suspendată, ca o propoziție neterminată.

Închid telefonul și trag aer adânc în piept. Am vrut să testez terenul, dar acum simt că el mă joacă pe degete. Ce vrea? Mai important, ce vreau eu?

Nici nu știu când s-a făcut seară. Mi-e deja foame. Ies. Dede nu-i nicăieri. Dar nu, azi nu am mood de scuter, poate mâine. Comand un meniu local și mă retrag pe terasa mea să-l savurez în liniște.

Essra, scuterul, cascadele – toate se învârt în mintea mea, ca niște frunze purtate de vânt, fără destinație, fără odihnă. Nu știu ce aleg. Dar știu că dacă nu aleg eu, viața va alege în locul meu.

Dar mai întâi... trebuie să învăț să mă conduc pe mine.

„Călătoria începe în clipa în care îndrăznim să umplem golurile din noi.” – Autor anonim

2

Mâini invizibile

20 august 2023, duminică

Am ieșit până la market să-mi iau apă. Picioarele îmi apasă asfaltul fierbinte, iar aerul greu mi se lipește de piele, ca un strat invizibil de praf. Mirosul de benzină se amestecă cu dulceața grea a fructelor supracoapte. Claxoane răzlețe, voci amestecate, scutere care zumzăie pe lângă mine, ca un roi agitat de albine. Dar mintea mea e departe.

Încă nu știu ce e cu cascada aia. De parcă ceva mă ține pe loc, ca și cum n-ar fi momentul potrivit să plec. Îmi spun că ar trebui, dar în același timp simt că Universul îmi șoptește să mai aștept.

Poate și pentru că azi mi-am propus altceva. Trebuie să testez scuterul. Dede mi-a spus ieri că mă învață, că e simplu, că aș avea libertate de mișcare... dar gândul mă îngrozește. N-am mers niciodată pe un scuter. După experiența de la școala de motor din România, am încercat să evit orice vehicul pe două roți. Apoi a fost episodul din Ubud, cu ATV-ul. Azi voiam să învăț. Dar Dede e ocupat. În sinea mea, nu pot spune că sunt dezamăgită. O mică amânare? Am nevoie de ea. Încă nu sunt pregătită să mă urc pe scuter. Mâine, probabil.

Poate că exact asta e lecția de azi. Să aștept. Să privesc dincolo de scuter, dincolo de ce cred că ar trebui să fac. Dede e ocupat, dar simt că va avea un rol în ceea ce urmează. Lucrurile încep să se lege într-un fel pe care încă nu-l înțeleg, ca niște fire nevăzute care mă conduc spre ceva nedefinit.

Așa că ies să mă plimb și să caut ceva de mâncare. Aleg un drum ocolit, fără grabă, doar lăsându-mă purtată de pași. Pe traseu, descopăr plaje sălbatice, pustii, locuri în care nisipul pare neatins de zile întregi. Marea îmi vorbește în valurile ei calme, iar vântul cald îmi mângâie fața.

După o vreme, zăresc o cafenea micuță, pierdută printre palmieri. Din afară, pare liniștită, ascunsă de lume. O descoperire neașteptată, dar care îmi place din prima. Intru și comand o cafea locală. Doar 8.000 IDR – un chilipir.

Mă așez la o masă și privesc în jur. Locul are un farmec aparte, o curte plină de flori, detalii simple, dar îngrijite, o atmosferă relaxantă care îți dă impresia că timpul curge mai încet aici. Îmi place sentimentul. Dintr-un impuls, întreb dacă au și camere de închiriat.

De ce nu? Poate mă mut după Sunrise.

Proprietarii îmi arată o cameră. E spațioasă, luminoasă, cu vedere spre grădină, iar pe lângă asta, au și piscină. Cel mai mare atu? E chiar pe malul mării.

Îmi place mult, dar e mai scump decât la Sunrise. Încă nu decid nimic. Poate nici nu vreau să decid azi. De fapt, nici nu știu ce urmează.

Totul în mintea mea pare acoperit de un strat de ceață. Încerc să scriu, să gândesc clar, dar e ca și cum ceva lipsește, ca și cum un fir invizibil s-a rupt fără să-mi dau seama când.

Am mers mai departe, câțiva kilometri buni, traversând sate și ulițe prăfuite. Am trecut printre casele localnicilor, dacă le pot numi așa. Aș vrea să pun în cuvinte ce am văzut, dar nu știu dacă pot.

Pentru unii, Bali e un paradis tropical. Pentru alții, doar supraviețuire.

Eu tocmai am trecut granița dintre cele două.

O fetiță desculță mă privește de pe marginea drumului, cu o mână plină de praf și cealaltă strângând un fruct necopt. Îmi zâmbește timid, iar în ochii ei nu e cerere, nu e reproș.

E doar acceptare.

Într-un minut, ești într-un paradis tropical. În următorul, în mijlocul unei realități care îți întoarce stomacul pe dos.

Trecerea este mult prea brutală pentru un ochi exterior.

Mă uit în jur și mă încercă un sentiment ciudat, ca și cum realitatea are două fețe și eu tocmai am pășit pe cealaltă parte a oglinzii.

Zâmbetele localnicilor... oare cât sunt de reale? Privesc fețele unor oameni care îmi zâmbesc, dar privirile lor sunt goale. Îmi arunc ochii spre casele lor – sau ceea ce ar trebui să fie case. Fără uși, fără geamuri, doar niște structuri fragile care par că se prăbușesc sub propria greutate. Paturile care nu sunt paturi, ci doar câteva scânduri, și ele subrede. Mizeria, sărăcia, lipsurile... Pfff. Greu de descris în cuvinte. Ce vād e crud, dar ce scriu pare doar un exercițiu de imaginație. Realitatea e mai grea decât orice cuvânt.

Și totuși, de ce ne-am născut ca să trăim... așa?

Sărăcia nu e nouă. Dar aici, mă lovește altfel. Și ceea ce mă frapează cel mai tare e normalitatea cu care e acceptată. Pentru oamenii ăștia, asta e viața. Nu par să se întrebe dacă există altceva. Nu par să își dorească mai mult. Poate că mizeria își are rostul ei, la fel cum și lipsurile și indiferența își au, într-un fel, locul lor în lume. Poate. Sau poate nu.

Nu caut răspunsuri la întrebări care nu au răspuns. Știu doar că nimic nu e întâmplător. Fiecare suflet își poartă propria luptă cu existența. Oare oamenii ăștia au renunțat să mai lupte? Oare e mai simplu să renunți? Să accepți totul așa cum e?

Un fior îmi alunecă pe șira spinării. Poate e vântul, poate e ceva ce nu pot pune în cuvinte. Grăbesc pasul. Găsesc o pizzerie și mă așez la una dintre mesele libere.

Briza sărată îmi încurcă şuvițele, iar pizza cu legume din fața mea se răcește încet. Dar nu mănânc. Privesc valurile și îmi ascult gândurile cum vin și pleacă, ca ele.

Totuși, ideea asta nu-mi dă pace. Se agață de mine, ca un fir nevăzut pe care nu-l pot smulge.

De ce renunță mulți la propria lor evoluție? Ce îi ține pe loc? De ce nu luptă pentru mai mult? Întrebările se rostogolesc în mintea mea – vin, se izbesc de un mal invizibil și se retrag, doar ca să revină iar.

Poate ți se pare ciudat, dar simt că am ajuns exact unde trebuia. Să văd. Să ascult. Să trăiesc.

Energia insulei Bali mă cuprinde din toate părțile, ca un val cald. Dar, acum... acum am înțeles lecția ei. Și simt că e suficient.

Parcă ceva mă ține strâns, ca niște lanțuri nevăzute. Dar e timpul să le desfac. Cum? Nu știu. Dar în mintea mea, încep să le destram, bucățică cu bucățică, până simt că sunt din nou eu. Cea care trebuie să fiu. Aici. În momentul prezent. Pe o terasă, cu fața spre mare, cu un cer nesfârșit deasupra mea.

Ce sentiment ciudat... ca și cum tocmai m-am întors la mine.

Apoi, alte gânduri își fac loc. Fiecare experiență, fiecare loc nou în care ajung, lasă ceva în mine. Fiecare țară mă schimbă, mă învață, mă modelează. Dacă drumul m-a adus azi aici, înseamnă că aici trebuia să fiu. Dar de ce? Ce am de înțeles din toate astea?

Imaginea mi se derulează din nou în minte: oamenii aceia și hainele lor întinse peste tot. Pe garduri, pe acoperișuri, pe firele de curent. Pe bărcile legănate la mal, fâlfâiau tricouri și bucăți de pânză, ca niște steaguri obosite ale unei lumi invizibile. Peste tot pe unde am trecut, haine întinse la soare. De parcă încercau să-mi spună ceva. Dar nu știu dacă sunt pregătită să înțeleg.

Ne naștem. Trăim. Visăm. Iubim. Mâncăm. Dormim. Simțim durere. Apoi murim. Indiferent unde, indiferent cum. Ce ne diferențiază, până la urmă? Lupta pentru mai mult? Nevoia de confort? Frica de a nu avea suficient? Sau poate tocmai felul în care ne raportăm la ceea ce avem?

Încerc să-mi răspund, dar gândurile se încurcă între ele, ca niște fire pe care oricât le-aș trage, nu se desfac. Poate că, la final, nu e despre ce avem. Poate că totul se reduce la ce facem cu viața pe care am primit-o. Să mergem mai departe,

indiferent de furtunile care ne ies în cale. Să nu ne oprim. Să nu ne dăm bătuți.

Simt că în mine se desface ceva ce nu înțeleg pe deplin. Ca și cum, în tăcerea zilei de azi, s-a spart un strat care mă ținea prinsă în cine am fost până acum. Sunt oare doar un intermediar al Universului? O punte între ce am fost și ce urmează să devin?

Ciudat. Azi, Yda pe care o știam... tot ceea ce credeam despre ea... nu mai există.

M-am ridicat, am achitat nota și am ieșit. De data asta, nu pe malul mării. Îmi era suficient cât văzusem. Minte mea încă le vedea ochii goi, pierduți undeva între durere și ceva ce nu pot numi. Era suficient.

Am pornit spre oraș. Patru kilometri până la cazare. Nu conta. Simțeam că trebuie să merg, să-mi las pașii să-mi ordoneze gândurile.

Pe drum, am cumpărat câteva fructe locale de la o tarabă improvizată. O femeie în vârstă, cu riduri adânci brăzdându-i fața arsă de soare, mi-a întins punga cu un zâmbet modest.

„– Fructele sunt dulci?” întreb, mai mult ca să spun ceva.

Femeia mă privește și dă din cap. Ochii ei păreau opaci și lipsiți de vitalitate.

„– Dulci, da. Dar nu toate. Unele trebuie să mai aștepte.”

Cuvintele ei îmi rămân în minte. Ca o profeție ascunsă într-o simplă frază.

Nu mai știi dacă vorbea despre fructe... sau despre mine.

Îi mulțumesc și plec mai departe, întrebându-mă câte povești neștiute ascundeau acei ochi.

Mă așez pe bordură, trag aer în piept și simt cum greutatea zilei începe să se adune în umeri. Caut telefonul în rucsac. Deschid WhatsApp. Andy e online.

„– Am apărut în viața ta să te ajut, să te îndrum, să te sprijin.”

Poate că sunt doar vorbe. Poate că sunt doar niște promisiuni aruncate printre mesaje și emoji-uri. Dar în momentele în care nu mai știi încotro mergi, e reconfortant să existe cineva care, chiar și de la distanță, pare să te înțeleagă.

Mă uit la mesaj și, nu știu de ce, dar citindu-l, simt o liniște ciudată. Povestisem despre OnlyFans. La ultima discuție îi spusese că vreau să găsesc surse de venit care să-mi permită să continui călătoria, fără să mă mai întorc la un job clasic. Și Andy, ascultător ca de obicei, îmi pusese pe tavă toate informațiile.

„– Crezi că aş putea face OnlyFans?”

„– OnlyFans e doar un pas, Yda. Nu e despre bani, e despre ce îți oferă.”

„– Și ce îmi oferă?” întreb, aproape retoric.

„– Timp. Și libertatea de a alege ce faci cu el.”

Mesajele sunt simple, dar cumva, fix ce trebuia să aud. Cuvintele lui îmi rămân în minte. *Timp. Libertate. Alegeri.* De parcă Andy ar putea citi dincolo de carcasa mea protectoare.

„– Poate că e o cale. Dar încă studiez. Nu vreau să decid din grabă.”

„– N-ai de ce să grăbești nimic. Totul vine când ești pregătită. Îți pot face eu un plan de promovare, dacă simți.”

„– Crezi că ăsta e drumul meu?”

„– Cred că drumul tău e orice alegi tu să fie.”

Îi răspund scurt, dar cu o urmă de sinceritate:

„– Mă mai gândesc. O să studiez, să văd dacă mă regăsesc în asta. Dar... apreciez că ești aici.”

„– Sunt aici. Și o să fiu.”

Mă opresc din tastat. Apoi apare încă un mesaj.

„– Dar să nu uiți: tu decizi dacă deschizi ușa.”

Poate că e doar un joc de cuvinte. Sau poate că Universul trimite exact oamenii de care ai nevoie, exact când ai nevoie. Nici mai devreme. Nici mai târziu.

Eram conștientă că era încă un pas. Încă un puzzle care se așeza, dar nu știu cât de pregătită eram pentru el. Totuși, aveam senzația că dincolo de cuvintele lui era mai mult, dar încă nu vedeam imaginea întreagă.

Seara am mâncat la resort. Am întrebat de Dede, în speranța că poate azi reușim cu scuterul, dar mi s-a spus că vine abia

mâine. O mică parte din mine s-a bucurat de această amânare, din nou. Nu eram încă pregătită.

Așa că mi-am petrecut restul serii scriind și pierzându-mă pe social media.

Sunt indecisă. Să extind cazarea aici sau să mă mut? Să mai rămân în zonă sau să plec din Lovina? Dar încotro?

Mone îmi spusese aseară să nu mă grăbesc. Să las lucrurile să curgă. Dar dacă, de fapt, nu eu le las să curgă, ci ele mă poartă undeva? Dacă toate aceste zile de liniște sunt doar liniștea dinaintea unui salt? Simt că mă apropii de ceva, dar nu știu ce. Ca și cum drumul e deja desenat, iar eu trebuie doar să pășesc.

Poate că mâine voi înțelege mai mult. Poate că mâine voi ști ce urmează.

Ies pe terasă și privesc cerul. E plin de stele, iar luna se reflectă slab pe acoperișurile din jur. Aerul miroase a prăjeală și mirodenii, iar dinspre terasa comună se aud voci amestecate cu râsete. Nu vreau să socializez acum, așa că mă retrag în cameră.

Dacă mă gândesc bine, am două opțiuni. Prima: să alerg să văd cât mai multe locuri. Să bifez, să adun, să mă împrăștiu. A doua: să rămân pe loc și să savurez.

Îmi privesc ochii în oglinda imensă din camera mea. Parcă mă văd pentru prima dată. Poate că nici măcar nu e despre timp sau locuri. Poate că tot ce contează e cum aleg să fiu prezentă în fiecare dintre ele.

Noaptea respiră încet prin perdele, ca și cum ar vrea să-mi șoptească ceva. În oglindă, Yda de azi. Mâine... cine știe?

„Uneori, când rămâi fără repere, descoperi că drumul îți este trasat de mâini nevăzute.” – Autor anonim